

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE CĂLINESCU” - ONEȘTI

ȘOAPTA PĂDURII

Anul III, Nr. 3, Iulie 2019

ISSN 2559 - 5997
ISSN-L 2559 - 5997

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE CĂLINESCU” - ONEȘTI

ȘOAPTA PĂDURII

Anul III, Nr. 3, Iulie 2019

ADRESA REDACȚIEI:

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE CĂLINESCU”, ONEȘTI

Str. Armoniei, Nr. 4, tel/fax: 0234 311300, cod poștal 601136

E-mail: scoalageorgecalinescu@yahoo.com

REDACTORI/COORDONATORI:

- + Prof. Hahuie Monalisa Georgiana
- + Prof. Săbăreanu Lăcrimioara
- + Prof. Săbăreanu Lucian-Alexandru

PREFAȚĂ:

- + Prof. univ. dr. habil. Ștefan Marius

TEHNOREDACTARE ȘI GRAFICĂ:

- + Prof. Hahuie Monalisa Georgiana
- + Prof. Săbăreanu Lăcrimioara
- + Prof. Săbăreanu Lucian-Alexandru

Desenul de pe copertă este realizat de **PAVĂL FLAVIA ELENA**, elevă în clasa a VIII-a C la ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE CĂLINESCU”- ONEȘTI.

Revista proiectului cu același nume, avizat de ISJ Bacău cu Nr. 11179/22.10.2018

Responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate revine autorilor.

PREFAȚĂ

Educația ecologică în rândul tinerilor a devenit o necesitate determinată de provocările vremurilor în care trăim. Poluarea masivă a mediului înconjurător, exploatarea nerațională a resurselor naturale, lipsa de respect pentru natură reprezintă doar câteva din pericolele de care tinerii de azi trebuie să fie conștienți. Cunoașterea impactului negativ al activităților umane asupra mediului înconjurător reprezintă un element-cheie al asigurării unui viitor pentru care suntem cu toții direct responsabili. Din această perspectivă, educația ecologică poate fi privită ca parte integrantă a soluției necesare pentru rezolvarea problemelor de mediu, având ca finalitate îmbunătățirea calității vieții pe Pământ. Dobândirea de cunoștințe fundamentale și formarea de competențe specifice privind protecția mediului înconjurător reprezintă priorități în educația elevilor, în scopul dezvoltării unui comportament responsabil față de natură.

În acest context se înscriu și eforturile colectivului de redacție al revistei *ȘOAPTA PĂDURII*, format din cadre didactice de la Școala Gimnazială „George Călinescu”- Onești. Revista conține o culegere de texte literare atent selecționate și coordonate, care îmbină într-o manieră armonioasă sensibilitatea artistică a elevilor de gimnaziu cu educația ecologică. Micii autori aduc în prim-plan *pădurea fermecată, pădurea divină, pădurea prietenă* – deopotrivă subiect și semnal de alarmă cu privire la problemele mediului înconjurător. Revista se impune, astfel, ca o formă de exprimare a tinerilor prin care *strigătul pădurii* devine *strigătul de ajutor* al unei generații conștiente de necesitatea protejării și salvării naturii ca o condiție esențială pentru asigurarea unui viitor pentru noi toți.

Salut efortul profesorilor Hahuie Monalisa Georgiana, Săbăreanu Lăcrimioara și Săbăreanu Lucian-Alexandru (membri ai colectivului de redacție) și îi felicit pentru inițiativa lor, dorindu-le din suflet o continuare încununată cu succes a demersului domniilor lor.

Prof. univ. dr. habil. Marius Ștefan
Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași

CUPRINS

1. <i>Pădurea, frumusețe a naturii</i> – Cojocea Andrei	pag. 5
2. <i>Cum să nu iubești pădurea?</i> – Dogan Larisa	pag. 6
3. <i>S.O.S. Poiana</i> – Sirrieh Yasmeeen	pag. 7
4. <i>Iubiți natura!</i> – Botezatu Lucas-Andrei	pag. 8
5. <i>Salvați-mă pe mine ca să vă salvați pe voi!</i> – Crișan Andrei-Bogdan	pag. 8
6. <i>Natura ne oglindește caracterul</i> – Talaz Daria-Victoria	pag. 10
7. <i>Pădurea copilăriei</i> – Sucilă Sabina-Nicola	pag. 11
8. <i>Ecoul pădurii</i> – Mita Ana	pag. 13
9. <i>Țipătul pădurii</i> – Cîntea Ana-Maria	pag. 14
10. <i>Ecoul pădurii</i> – Ștefănescu Maria	pag. 15
11. <i>Eco-ul pădurii</i> – Stoian Meda	pag. 16
12. <i>Glasul pădurii</i> – Munteanu Daria	pag. 17
13. <i>Eco-ul pădurii</i> – Hîrjanu Andreea	pag. 18
14. <i>Ecoul pădurii</i> – Blăgoiu Simina	pag. 19
15. <i>Aurul verde</i> – Neagu Daria	pag. 21
16. <i>Pădurea, casa noastră</i> – Drug Ana-Maria	pag. 22
17. <i>Șoapta pădurii</i> – Răduca Maria	pag. 23
18. <i>Șoapta pădurii</i> – Dragomir Marina-Mirabela	pag. 24
19. <i>Vesela natură</i> – Manolescu Eduard	pag. 25
20. <i>Tristețea pădurii</i> – Ionescu Adrian	pag. 26
21. <i>Ecologia pădurilor</i> – Pal Arianna	pag. 27
22. <i>Ecoul pădurii - un mister</i> – Patko Antonia	pag. 28

ARTICOLE

PĂDUREA, FRUMUSEȚE A NATURII

Cojocea Andrei, clasa a III-a B
Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”, Brăila
Profesor coordonator: Mihălcescu Luminița

Mângâiați de razele călduțe ale soarelui de primăvară-vară, ce râdea la fereastra casei noastre, am hotărât, pe neașteptate, să pornim într-o miniexcursie a familiei, spre munte. Ne-am fixat un traseu, am marcat obiectivele turistice pe care urma să le vizităm și am pornit la drum.

Pe parcursul drumului ne-a însoțit mărețul soare care arunca săgeți peste întreaga natură. Pădurea de brazi parcă era pictată pe fundalul cerului. Arborii se ridicau falnici, semeți, cu fruntea sus, privind depărtatele creste ale munților.

Ne-am oprit într-o poieniță aflată pe marginea unui râu cu apă cristalină, care clipea frumos la vale, purtând cu el poveștile celor care au trecut și s-au răcorit în undele lui. Am fost fascinați de frumusețea ce ne înconjură și de mirosul de brad care ne-a umplut plămâni. Acest loc liniștit era ceea ce căutam după o săptămână în care s-a acumulat oboseala din activitățile desfășurate în domeniul în care fiecare muncea. Pur și simplu m-am întins pe iarbă, am îndreptat privirea către cer și am ascultat ciripitul păsărelelor care se întreceau cu undele limpezi ale râului de munte. Din când în când, se auzea ecoul îndepărtat al unui grup de voluntari care dădeau anumite indicații turiștilor ce escaladau muntele.

Voluntarii au ajuns în cele din urmă și la noi. Ei le ofereau turiștilor pliante de informare, hărți turistice și saci menajeri pentru strângerea resturilor alimentare sau a ambalajelor. Ne vorbeau despre dispariția unor specii de animale și plante datorită poluării mediului înconjurător. E adevărat că unele păsări și animale au rămas fără adăpost din cauza tăierilor masive de copaci. Ne-au rugat să participăm de fiecare dată la acțiunile care au loc în orașele țării, pentru plantarea copacilor, întinerind pădurile, sau pentru curățarea mediului înconjurător, care se dovedește a fi din ce în ce mai poluat.

Să nu uităm că pădurea oferă oxigenul de care avem nevoie, apele limpezi reprezintă mediul de viață al diferitelor specii de pești, tot ce ne înconjoară este de fapt o parte a turismului care se poate dezvolta cu ajutorul nostru, al tuturor!

Spre seară, am plecat acasă încărcăți cu energie, însoțiți acum de apusul soarelui ce rămânea în urmă. Mi-am promis că voi ajuta cu ce pot și că voi încerca să îi determin și pe colegii mei să participe alături de mine la acțiuni de curățare a mediului înconjurător și le voi cere să protejeze pădurea ori de câte ori se vor folosi de răcoarea și frumusețea ei.

Protejați pădurea, prieteni! Pădurea este aurul verde al nostru, al tuturor!

CUM SĂ NU IUBEȘTI PĂDUREA?

Dogan Larisa, clasa a III-a

Școala Gimnazială „Radu Tudoran”

Comuna Blejoi, Județul Prahova

Profesor coordonator: Fazacaș Florina Daniela

Pădurea este locul minunat, plin de comori! Aici, omul descoperă copacii falnici, cu coroane mari, pline de frunze, descoperă păsările care ciripesc vesele și își fac cuiburi pretutindeni, găsește aerul curat, străbătut de mirosul îmbietor al florilor, și poate privi animalele sălbatice ce se plimbă alene în căutarea hranei.

Cum să nu iubești pădurea? Cum să nu o protejezi? Ea este foarte importantă în viața omului, deoarece ne oferă energia de care avem nevoie zilnic. Trebuie să protejăm natura cu tot ce implică ea. Pădurile, florile, animalele – elementele naturii trebuie protejate, fiindcă de noi depinde viitorul ei. De frumusețea ei se vor bucura și generațiile următoare, iar noi avem obligația de a o păstra curată. Este important să nu distrugem acest mediu, pentru că faptele noastre nu vor putea fi îndreptate curând. Nu ne facem rău doar nouă, ci și celor care vor urma după noi, pentru că aceștia nu vor mai putea descoperi minunățiile pe care le ascunde natura minunată.

Oamenilor le place să-și petreacă timpul în mijlocul pădurii. Este un loc relaxant pentru picnic și drumeții, iar noi profităm de acest lucru. Încă din cele mai vechi timpuri, oamenii au creat această legătură cu pădurea. Această legătură îi ajută pe oameni să trăiască într-o altă lume, pe un tărâm de poveste verde și prietenos, încărcat cu energie pozitivă.

Este important să respectăm natura, planeta pe care trăim, pentru a putea beneficia în continuare de miracolul și diversitatea pe care ne-o oferă. Omul – pădurea – civilizația – frumusețea trebuie să fie în strânsă legătură pentru a putea aduce, în continuare, bucurie în sufletele noastre.

Promit să păstrez unit acest lanț!

S.O.S. POIANA

Sirrieh Yasmeen, clasa a IV-a B
Școala Gimnazială „George Călinescu” – Onești
Coordonator: învățător Pop Elena

Până mai ieri, poiana de la marginea pădurii era un paradis. În fiecare dimineață, păsărelele cântărețe trezeau natura la viață cu glasul lor fermecător. Și astfel, în fiecare zi, soarele le spunea:

– Bună dimineața, cântărețelor!

De aseară, un nor cenușiu s-a așezat deasupra poieniței. Nu era un nor cenușiu obișnuit, era format dintr-un fum înecăcios prin care parcă balauri cu multe capete-și croiau drum spre pământ. Cu siguranță prevestea că se va întâmpla ceva rău.

Am mers în poiană cu mai mulți prieteni, să vedem ce s-a întâmplat. Locul acela, care până zilele trecute a fost un paradis, era un munte de gunoaie: hârtii, pungi, bidoane de plastic, fel de fel de ambalaje... Un miros înțepător ne-a tăiat răsufarea.

În spatele unei movile mari am văzut câteva veverițe. Nu știu ce căutau acolo, dar parcă ne spuneau:

– Voi ați aruncat aceste gunoaie? Nu vă este milă de noi?

Nu ne-a plăcut ce am văzut și am plecat acasă îngândurați. Pe drum, le-am spus prietenilor mei:

– Mi-a venit o idee! Haideți la mine acasă! Vom face fluturași pe care o să-i lipim prin tot orașul și un afiș mare, iar mâine vom merge să curățăm poiana.

– Foarte bună idee! Noi vom distribui fluturașii.

– Sunt sigur că vor dori mulți să participe la această acțiune!

Am ajuns acasă, am luat un carton mare, culori, carioca, vopsea și ne-am apucat de lucru. După mai multe ore, totul era pregătit. Pe panou am scris: „Stop! Nu mai aruncați gunoaie! Planeta are prioritate!”

În ziua următoare, erau așa de mulți oameni și copii în poiană că nu-mi venea să cred ochilor. Câțiva pădurari erau și ei de față. Ne-am apucat de lucru. Se auzeau glasurile vesele ale copiilor care spuneau în cor: „Când locul acesta va deveni la fel ca înainte, vom putea trăi într-un mediu mai curat!”

După multe ore, mașinile au transportat sute de saci plini cu gunoaietele lăsate cu nepăsare.

Am mers acasă mulțumită de fapta bună pe care am făcut-o împreună cu cei ce doresc un mediu sănătos.

IUBIȚI NATURA!

Botezatu Lucas-Andrei, clasa a IV-a B
Școala Gimnazială „George Călinescu” – Onești
Coordonator: învățător Pop Elena

În fiecare zi auzim vorbindu-se despre poluare. Ea afectează natura. Stratul de ozon s-a subțiat și nu mai protejează așa de bine pământul de razele fierbinți ale soarelui. Apele sunt poluate, iar copacii poartă deseori numele multor trecători.

În zilele libere, oamenii ies la picnic prin poienițe, pe firul unor ape sau chiar la pădure și, nu de puține ori, lasă în urma lor munți de gunoaie.

Săptămâna trecută am mers cu familia mea la pădure, în Poiana Florilor. De după un tufiș am văzut un iepuraș care a luat-o la fugă în desișul pădurii. M-am luat după el. Un fum gros se zărea în depărtare. M-am speriat foarte rău. Am fugit înapoi și am anunțat părinții. Aceștia au sunat la 112. Pompierii au ajuns după o jumătate de oră și au reușit să stingă focul. Noroc că nu a bătut vântul...

Tata nu m-a certat că m-am îndepărtat, deși meritam.

Am aflat de la pompieri că numai cei care nu iubesc natura aruncă gunoaiele oriunde, apoi le dau foc, fără să se gândească ce dezastru pot produce.

- Să ne purtăm cu natura cum se poartă ea cu noi! a spus unul dintre pompieri.
- Nu este greu, iubiți natura! vă îndemn și eu.

SALVAȚI-MĂ PE MINE CA SĂ VĂ SALVAȚI PE VOI!

Crișan Andrei-Bogdan, clasa a V-a
Colegiul Național Bănățean, Timișoara
Profesor coordonator: Petrulescu Nicoleta

Este prima zi de primăvară, anotimpul renașterii naturii. Fluturașii multicolori se joacă de-a v-ați-ascunselea, gândăceii cât un bob de orz se plimbă pe pământul încălzit de soarele din vârful bolții cerești și albinele dibace răpesc florile din somnul iernii. Toate animalele se simt bine. Este o

zi așa de frumoasă, încât toate vietățile pădurii și-au dat întâlnire în poienița din mijlocul pădurii, locul sacru unde toate tainele codrului sunt bine păstrate.

Toate făpturile din pădure și-au pus podoabele cele mai elegante și s-au îmbrăcat în haine de sărbătoare. Animalele s-au dus în poienița de o frumusețe rară: iarba verde-smarald, flori pe cât de mici, pe atât de frumos mirositoare. Toți cei prezenți s-au distrat de minune.

Alergând libere, două căprioare gemene au ajuns lângă râul a cărui apă semăna cu o revărsare de diamante. Când s-au oprit din zburdat, să își tragă sufletul, au auzit un peștișor strigând după ajutor. Bietul de el era prins într-o pungă de plastic aruncată în apă. Căprioarele au încercat să îl ajute, dar curentul a fost atât de puternic, încât le-a tras pe amândouă în apă și le-a dus departe, departe de tot. Păsările și fluturii zburau fericiți deasupra copacilor înfloriți, scăldați în lumina soarelui. Fericirea lor s-a schimbat brusc în tristețe când au observat cei doi puiți de căprioară purtați de apele învolburate. Au zburat înapoi în poieniță, ca să îi anunțe pe ceilalți de cele întâmplate. Animalele mai bătrâne s-au adunat la sfat și au hotărât ca o parte dintre ele să ducă toți puii într-un loc sigur și cealaltă parte să se ducă în căutarea celor două căprioare.

Două turturele și trei urși au fost însărcinați să ducă puii într-un loc mai bun. Nu știau unde să se ducă, apoi una dintre turturele a venit cu ideea să meargă într-un loc liniștit, pe care și-l amintea din copilărie. Acolo se juca ea cu prietenele. Când au ajuns acolo, nu au fost mulțumiți. Din păcate, omul își făcuse simțită prezența: nu mai existau copacii falnici, îndreptați cândva spre cerul senin. Tot ce rămăsese din ei erau niște cioturi fără vlagă, din care viața dispăruse de multă vreme. Terenul fusese defrișat. Neputând rămâne acolo, au pornit în căutarea unui loc umbros și răcoros. Spre bucuria lor, au zărit în depărtare un copac. Sleite de puteri, animalele au vrut să se așeze la umbra lui, însă nu au putut din cauza mormanului de gunoi format din PET-uri, doze și ambalaje. Au făcut cale înapoi spre poieniță, sperând că ceilalți avuseseră noroc în căutarea puilor de căprioară.

Ajunse acolo, au văzut că nu mai era nimeni în poieniță, așa că au pornit în avalul râului. Au mers, au mers, până când au găsit celălalt grup. Toți se odihneau. S-au așezat lângă ei și le-au povestit cele întâmplate, apoi au pornit cu toții în căutarea celor două căprioare. Nu după mult timp, au zărit două pete de culoare în apa străvezie. Aveau șanse să le salveze, dar, din nefericire, au ajuns în cea mai periculoasă parte a râului, cu stânci ascuțite. Un copac bătrân a observat că puii de căprioară sunt în primejdie, așa că și-a întins crengile cât de mult a putut și le-a scos din apă. Peștișorul nu a fost la fel de norocos, fiind prins într-o pungă de plastic și dus de apă în aval.

Când s-au dus să-i mulțumească, animalele au observat că acela nu era un copac oarecare. Era cel mai bătrân și mai înțelept copac, era chiar Mama Natură. Împreună cu animalele, s-a hotărât să ne transmită nouă, oamenilor, un mesaj: „Vă rugăm să nu mai distrugeți pădurile! Fără noi, copacii, echilibrul naturii este perturbat. Dacă ne tăiați, se vor produce alunecări de teren. Noi

reprezentăm *acasă* pentru multe specii de animale. Gândiți-vă încă o dată înainte de a arunca PET-uri în natură! Nu uitați că plasticul se degradează în sute, chiar mii de ani, iar dacă nimeni nu-l va ridica, va afecta natura. Multe specii de plante și de animale vor dispărea. Însă cel mai important lucru, dragi oameni, este că noi vă producem oxigenul indispensabil vieții. Așadar, în numele pădurii, vă transmitem: Salvați-mă pe mine, ca să vă salvați pe voi!”

PĂDUREA NE OGLINDEȘTE CHARACTERUL

Talaz Daria-Victoria, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Arini – Găiceana
Profesor coordonator: Ivan Carmen

Natura ne iubește și ne ocrotește continuu, chiar dacă nu ne dăm seama. Natura ne este mamă, o mamă grijulie și atentă. Natura este frumosul ce ne înconjoară. Natura adăpostește suflete, miliarde de suflete. Natura este un mijloc de comunicare cu Dumnezeu. Natura este locul în care trăim, muncim și iubim. Natura este, nu în ultimul rând, oglinda sufletului nostru. Ea ne caracterizează cel mai bine comportamentul și nu dă greș niciodată.

În primul rând, noi trebuie să recunoaștem un lucru care doare, dar pe care îl facem cu mare ușurință. Acest lucru este poluarea. Prin poluare, distrugem pădurea și ființele care trăiesc în ea. Distrugem mii de vieți, unele care poate abia s-au născut și care ar fi vrut să cunoască minunățiile naturii.

Zilele trecute mă plimbam prin pădure și am văzut cât de afectată este. Am văzut grămezi peste grămezi de copaci morți. Câte păsări rămase fără adăpost, câte insecte panicate, cât chin pentru animale! Totul era trist. Până și vântul parcă suspina prin adierea sa. Mă durea inima când vedeam câtă suferință putem provoca prin faptele noastre. Îmi venea să plâng când mă gândeam ce sfârșit au avut atâtea ființe.

Să ne gândim cum ar fi să vină cineva și să ne distrugă viețile, adăpostul și pe cei dragi nouă. Cum ne-am simți dacă s-ar întâmpla o astfel de nenorocire? Să dispară într-o clipă tot ce ne este drag. Ar fi îngrozitor. Ne-am simți sfâșiați, prăbușindu-ne la pământ asemenea copacilor. Am simți cum cade lumea peste noi și am fi neajutorați.

Noi distrugem natura în multe feluri. Comportamentul nostru este lipsit de respect și de bun simț. Aruncăm deșeurile unde ne vine comod, fără să ne gândim cât rău facem. Câte fire de iarbă sunt distruse de mâinile noastre? Câte insecte mor, sufocate de gunoaie? Călcăm în picioare suflete

nevinovate, ființe inocente, plante gingașe. Ne distrugem mediul prin comoditate și nu ne gândim la consecințe.

Natura vrea să ne transmită un mesaj de avertizare, vrea să ne ceară ajutorul, să ne lumineze mințile. Problema este că noi suntem prea ocupați să o ascultăm, suntem prea indiferenți și refuzăm să îi acordăm măcar puțină atenție. Natura vrea să fie iubită și apreciată. Suferă și se zbate în fiecare secundă, rugându-se să fie salvată. Natura plânge, plânge cu lacrimi acide, formate prin combinarea substanțelor toxice ajunse în atmosferă cu picăturile de apă, plânge după pădurile tăiate fără milă, după animalele dispărute, după ghețarii ce se topesc fără voia lor și după tot ce a fost odată. Acum, natura se simte singură și părăsită.

Ar trebui să ne punem un semn de întrebare, să realizăm cât chin aducem naturii și cât de disprețuitori suntem. Ar trebui să o ascultăm și să o ajutăm. Ar trebui să ne trezim la realitate, să conștientizăm faptele ucigașe. Ar trebui să ne punem în „pielea” naturii și să vedem cum se simte. Ar trebui să facem o schimbare radicală și să oprim poluarea naturii dacă vrem ca viața să-și urmeze cursul firesc. Ar trebui să iubim viața care ne înconjoară. Ar trebui să prețuim viața deoarece este cel mai prețios dar oferit de Dumnezeu.

Prin toate aceste lucruri putem face ca natura să întinerească, să fie mândră de oamenii care locuiesc în mijlocul ei, să se simtă iubită, protejată și îngrijită. Ea are nevoie acum de acest tratament pentru a ne putea oferi minunățiile cu care este înzestrată.

PĂDUREA COPILĂRIEI

Sucilă Sabina-Nicola, clasa a VII-a
Școala Gimnazială Nr. 1 Vârfu Câmpului
Profesor coordonator: Sofronie Iuliana

Pădurea nu înseamnă doar arbori! Pădurea reprezintă trecutul, prezentul și viitorul nostru. Este locul unde trăiesc mii și mii de specii de plante și animale. Despre unele păduri putem spune că sunt unice și o parte dintre ele au rămas încă neatinse de civilizațiile umane. Pădurea nu a fost doar leagănul civilizației, ci și leagănul legendelor și al multor povești lăsate de bunici sau ascultate la gura sobei. De mici avem spiritul de curiozitate, de cunoaștere și totodată și de joacă, de aceea pădurea ne transmite amintiri care ne-au marcat și ne-au bucurat. Atunci când suntem copii,

începem să cunoaștem lumea. Pădurea este clinchetul copilăriei, pentru că aceasta ne inspiră, ne dăruiește armonie și ne bucură cu încântătoarea sa priveliște!

Deși nu pare, pădurea este asemenea nouă, oamenilor. Dacă petreci mult timp cu ea, îi poți auzi glasul și îi poți înțelege foșnetul neîntrerupt. Dimineața, lacrimi de rouă curg lin pe brațele pădurii, apă care o înviorează și o hrănește deopotrivă. Seara, însă, de o rară calmitate, pădurea își întinde obosită crengile și îmbrățișează cu căldură amurgul răcoros. Adoarme liniștită cu gândul la o lume mai bună, o lume în care oamenii îi recunosc meritele și, mai mult decât atât, o respectă.

Și dacă tot veni vorba despre pădure, la marginea satului meu stă de strajă o pădure cu arbori tineri și zvelți. Fiind la confluența dealului și a câmpiei, în pădurile noastre se întâlnesc fagi, carpeni, mesteceni, aluni, dar și câțiva stejari. Este o pădure de întindere destul de mare.

Uneori, în timpul liber, împreună cu câțiva prieteni, ne aventurăm prin desișul pădurii. Pădurea ne așteaptă de fiecare dată proaspătă și primitoare. Se aud triluri de păsărele, mierle, turturele care cântă, umplând pădurea cu al lor glas încântător, pe trunchiurile copacilor poți zări, din loc în loc, doctorii pădurii care meticulos lucrează să păstreze sănătatea copacilor. Copacii semeți alcătuiesc o boltă de frunze verzi ca smaraldul deasupra pământului ușor umed. În liniștea pădurii, deranjată doar de râsetele noastre, cele mai curajoase animale ne privesc curios, apoi o zbughesc, parcă avertizându-ne să păstrăm respectuos liniștea. Ciupercuțele cu pălărioare de toate culorile, una mai frumoasă ca alta, se apleacă sub umbra pașilor noștri. Pe margini sunt tufișuri cu mure, coacăze sau merișoare apetisante, în momentul în care guști una, nu te mai poți opri. Soarele își face loc îndrăzneț cu razele sale printre coroanele copacilor, astfel luminând pădurea și dându-i din strălucirea sa. Insecte multe și mărunte, divers colorate, agitate de prezența noastră, aleargă parcă aiurite.

Pătrunzând în adâncu-i, unde lumina ajunge anevoie, avem cu toții vaga impresie că suntem înconjurați de ascunse taine, ne vin în minte vechi legende, ne imaginăm străvechi eroi și așa, în foșnete ca o chemare nedeslușită, pădurea ne pătrunde în suflete.

Este o pădure fantastică, este pădurea dăruită nouă, în care aburii se ridică înconjurând copacii în tăcerea de nuanțe verzui-culoare ca o iluzie, pe care nu aș vrea să o uit vreodată. Aici totul te îndeamnă la visare și sufletul ți se umple de bucurie. Așa este pădurea, este o frumusețe de nedescris. Este așa de fermecătoare că aș putea să îmi cuibăresc sufletul în ea și să rămân înconjurată de gingășia ei. Pădurea este viață, o viață pe care noi trebuie să o menajăm, o viață care să ducă mai departe povestea noastră.

ECOUL PĂDURII

Mita Ana, clasa a VI-a
Colegiul Național „Moise Nicoară”, Arad
Profesor coordonator: Durnea Ancuța

Iată-mă lângă satul bunicilor, într-o altă lume, îmbrăcată toată în verde, purtând în suflet bucuria nemăsurată a întâlnirii cu ecoul pădurii!

Când pătrunzi în acest univers, în care pulsează viața, poți observa copacii de diferite mărimi, tăcuți, purtându-și măreția în uriașa coroană de culoare aurie în care soarele își reflectă razele strălucitoare. Această stea de mărime medie este sursa care constituie unul din factorii esențiali pentru apariția vieții pe Pământ.

Locuitorii pădurii cu glas melodios colindă prin copaci, duși în bătaia vântului la marginea codrului, lângă pârâul umflat și agitat, unde se îmbăiază animalele. Încântător este trilul privighetorii și, în depărtare, în tonuri ritmate, se aud sturzii.

Aerul curat este antidotul secret al pădurii, pe care micuțele ființe îl împart cu drumeții atrași de frumusețea naturii. Liniștea profundă a pădurii te face să crezi că timpul stă în loc și reînvie când, în zbor, trec deasupra mierlele.

Farmecul pădurii este întregit de mireasma îmbietoare a florilor multicolore: sunătoarea și spânzul. Țara noastră este în primele din Europa în ceea ce privește numărul de specii de plante și animale ocrotite.

Se lasă seara...

Noaptea, bolta cerească e luminată de stelele aurii și de scânteia licuricilor.

Stau întinsă pe iarbă... Îmi vin în minte fragmente din timpul lecțiilor de biologie, când doamna profesoară ne spunea despre importanța pădurii și despre cum o putem proteja.

Pădurea are un rol important nu numai în viața noastră, ci și în păstrarea echilibrului în natură. De asemenea, datorită fotosintezei, se produce schimbul de gaze respiratorii, dioxidul de carbon este preluat de către copaci, iar oxigenul este eliberat.

Rădăcinile fixează solurile și împiedică alunecările de teren, astfel reducându-se riscul unor dezastre naturale. Datorită copacilor, pădurea are o climă moderată. Aceasta menține apa la nivelul frunzelor și al ramurilor, ajutând ca universul verde să nu se inunde.

Pădurea transmite bucurie și relaxare, odată cu evadarea din aglomerația orașului, într-o lume izolată de tot ce înseamnă tehnologie.

Un lucru este sigur: răbdarea pădurii e infinit mai mare decât a oamenilor. Ea s-a obișnuit să atragă iubitorii de verde, de clar de lună peste creștetul copacilor și de minuni la tot pasul, dar nu se neliniștește nici la vederea unor neștiutori care scrijelesc trunchiurile tinere, încercând să-și lase amprenta asupra unui bun lăsat de Dumnezeu tuturor.

Pădurea este un adevărat profesor a cărui lecție rămâne în sufletele noastre ca un ecou.

ȚIPĂTUL PĂDURII

Cîntea Ana-Maria, clasa a VIII-a D

Școala Gimnazială „George Călinescu” – Onești

Profesor coordonator: Săbăreanu Lăcrimioara

Țipă, țipă cu disperare după ajutor și nimeni n-o aude. Țipătul ei ca un ecou se aude în fiecare secundă din zi și din noapte. O vedem cum dispare pe zi ce trece și, totuși, continuăm să o distrugem, să ne batem joc de ea fără să ne dăm seama că ne batem joc de noi. Aceasta este pădurea, bijuteria verde a planetei, casa a miliarde de ființe, care este pe cale să dispară.

Se presupune că omul este cea mai deșteaptă ființă lăsată de Dumnezeu pe Pământ, dar prin faptele lui, acesta demonstrează contrariul. Poluarea și defrișarea sunt principalele probleme ale planetei.

Din punctul meu de vedere, cea mai mare problemă este educația ecologică. Ar trebui ca, de foarte mici, oamenii să cunoască problemele naturii și să învețe s-o ocrotească.

Problema poluării mediului se agravează, principalul vinovat fiind omul, care pune natura în pericol prin intervenția sa, construind fabrici și uzine cu sisteme de filtrare nefuncționale.

De asemenea, scoaterea plasticului de pe piață ar fi un beneficiu pentru planetă. Doar gândiți-vă la tonele de plastic aruncate anual în natură! Animalele sunt nevoite să le înghită și să moară lent.

Mulți tineri încearcă să salveze planeta prin proteste și voluntariat. Aceștia încearcă să atragă atenția sistemului, dar nu au nicio putere în fața autorităților care preferă să ignore problemele mediului înconjurător.

Cu alte cuvinte, poluarea pădurii distruge mii de vieți și condamnă viitorul copiilor ce luptă pentru o viață bună într-o lume rea.

ECOUL PĂDURII

Ștefănescu Maria, clasa a VIII-a D
Școala Gimnazială „George Călinescu” – Onești
Profesor coordonator: Săbăreanu Lăcrimioara

În fiecare clipă, în orice loc al lumii, pădurea este poluată. Din punctul meu de vedere, omul este cel mai important factor ce influențează poluarea.

M-am plictisit ca în fiecare dimineață să ies din bloc și să văd același peisaj monoton și să fiu agresată de fum. Aș vrea să trăiesc în pădure, numai că aceasta suportă consecințele nesăbuiței noastre. Nu știu câți copaci mai sunt în pădure, având în vedere că îi folosim pentru mobilă, hârtie, încălzire.

Ca și cum acestea nu erau de ajuns, cu fiecare deșeu pe care îl aruncăm la întâmplare, contribuim la distrugerea pădurii.

Ar trebui să ne schimbăm stilul de viață, să folosim biciclete în locul mașinilor. Astfel, s-ar reduce poluarea. De asemenea, ar fi bine să sporim numărul coșurilor de gunoi, astfel încât toți oamenii să fie atenționați să arunce gunoiul unde trebuie.

Cred, totuși, că unii oameni apreciază și ocrotesc natura, în timp ce alții o distrug în mod conștient, fără să le pese. Oricâte eforturi s-ar depune în încercarea de a-i aduce pe calea cea bună, oamenii nepăsători nu se vor schimba, pentru că s-au obișnuit cu un anumit mod de viață pe care nu sunt dispuși să-l schimbe.

Din păcate, oamenii uită că în curând nu se vor mai putea bucura de oaza de liniște oferită de pădure, pentru că aceasta va dispărea. De aceea trebuie să tragem mereu un semnal de alarmă pentru a-i trezi la realitate pe inconștienți.

Cât nu e prea târziu, treziți-vă și protejați pădurea care vă susține cu generozitate viața! Raportat la beneficii, efortul de a proteja natura nu este prea mare. E de ajuns să vă gândiți la viitorul copiilor ca să conștientizați importanța protejării mediului înconjurător.

Asigurați-le copiilor un viitor frumos!

ECO-UL PĂDURII

Stoian Meda, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Nr. 17, Botoșani
Profesor coordonator: Nacu Adelina

Pădurea e o sursă de viață, un adevărat ecosistem ce se întinde pe teritoriul țării noastre, formând un paradis al diversității. Sau poate ar trebui să spun că se întindea? Cu toții știm că în fiecare an dispar aproape 8,8 milioane de metri cubi de lemn în urma defrișărilor ilegale. Să nu mai vorbim de poluarea violentă ce are loc în zonele împădurite de la marginea orașelor, de braconaj sau toate animalele care dau peste oameni și uneori îi atacă, pentru că nu mai au casă.

S-ar putea spune că în războiul pe care îl ducem cu natura suntem atacați cu propriile arme și nu știm pe ce front luptăm. În cele din urmă, mediul înconjurător nu mai asistă la propria distrugere, ne distruge și pe noi. Dar de ce?

Înainte de a răspunde la această întrebare, vreau să-mi imaginez o planetă sau o țară lipsită de păduri. Ar fi o zonă goală, moartă, fără speranța de a renaște. Și chiar dacă oamenii ar reuși să supraviețuiască, nimic nu s-ar schimba. Duceți exercițiul de imaginație mai departe! Cum ar fi fără foi, mobilă nouă, obiecte de uz casnic, fără animale, fără surse de hrană, fără peisaje superbe și liniște? Cum ar fi viața lipsită de toate acestea? Cum ar arăta lumea în care trăim știind că lemnul rămas ar fi mai scump decât orice? Știind că le-am avut pe toate și că, în loc să le protejăm, le-am distrus zi de zi, an de an, până la dezastru? Nu am mai avea viață. Și ne-am transforma într-o cenușă asemănătoare cu cea a lemnului care arde. Dar nu ar fi corect, nu? Să sfârșim în mod tragic la fel ca principala sursă de energie pe care ne-o dau pădurile.

Însă orice scenariu apocaliptic se poate împlini, chiar și parțial. Iar asta înseamnă că nimic din ce ni se întâmplă nu ar trebui să ne surprindă prea mult. Educația proastă și dezinteresul m-au adus în acest punct ce-mi permite să răspund la întrebarea de mai devreme. De ce se distruge pădurea? De ce odată cu moartea ei ar veni și moartea noastră? Știm de ce. E în sângele nostru că plantele oferă oxigen și prin intermediul lor trăim cu toții. Nu e ceva secret că animalele și insectele își au rolul lor în acest proces.

Cu toate acestea, rămânem nesimțitori și ascultăm de foamea de bani din noi. Ascultăm de confortul din jurul nostru. Ne scuzăm că sunt lucruri mai bune și mai importante de făcut, apoi întorcem spatele sursei noastre de viață. Nu ar trebui să ne enervăm la final, atunci când descoperim un râu infestat sau animale bolnave. Când vrem să mergem la picnic în pădure, dar

lipsește elementul principal, pădurea. Și nu ar trebui să-i arătăm pe alții cu degetul și să-i găsim vinovați. Adevărul e că, în mare parte, ne-am făcut rău cu mâna noastră.

ECO-UL pădurii era cândva un glas adevărat de care ascultam împreună, pentru că și noi făceam parte din el. Era vocea păsărilor, a urșilor și a lupilor, a milioanele de copaci care vegheau asupra noastră fără să ne ceară nimic în schimb. Acum, adus la stadiul de ecou, acest glas ne amintește de greșelile noastre și ne avertizează că, dacă vom merge tot așa, vom sfârși.

Speranță există, întotdeauna va fi, că ne vom da silința, fiecare om în parte, să recuperăm toate pădurile distruse. Vom planta copaci și vom avea defrișări controlate. Ne vom proteja toate animalele în limita posibilului și vom reconstrui habitatul lor. Putem încerca măcar să ridicăm dozele de bere și ambalajele de chipsuri după un popas în pădure. Iar dacă asta e prea greu de făcut, să nu avem pretenția unui trai mai bun.

Cred cu tărie că într-o bună zi ne vom trezi din această nepăsare generală și vom reda tuturor pădurilor adevăratul lor glas. Cred că fiecare va gândi responsabil, privind mai atent către viitor. Dacă nu aș crede așa, ar însemna să nu mai lupt pentru cei la care țin.

Dar încă nu ne-am dat seama, nu? Nu ne-am dat seama ce lucru minunat și rar este să trăim. Și tot ceea ce ne înconjoară e făcut pentru noi.

GLASUL PĂDURII

Munteanu Daria, clasa a VIII-a D

Școala Gimnazială „George Călinescu” – Onești

Profesor coordonator: Săbăreanu Lăcrimioara

De această dată, aș dori să încep cu o constatare vitală omului: natura reprezintă viața noastră. Deși această afirmație poate părea hiperbolizată, este cât se poate de adevărată. Sincer, ca orice copil, mă gândesc de prea puține ori la viață și, abia la 15 ani, încep să realizez cu adevărat ce înseamnă și cum arată ea.

Pădurea este un factor important, fără de care viața noastră nu ar fi la fel. Din păcate, putem observa, pe zi ce trece, că ea devine din ce în ce mai obosită, iar cauza istovirii acesteia este inconștiența omului, acesta reușind să distrugă totul în jurul său.

Acum voi vorbi din experiența personală.

Într-o zi, mergeam la bunica mea. În drumul meu, treceam pe lângă o pădure și am observat că au fost plantați niște puieti. După aproximativ o lună, am parcurs din nou acest drum. Se vedea cu ochiul liber că mulți copăcei lipseau și chiar am văzut în fapt niște tineri care, prin „joaca” lor, au rupt puietii. Din această cauză, pădurile noi devin mult mai sărace decât sunt plănuite.

Orașul meu se află într-o depresiune intracolonară, prin urmare este înconjurat de dealuri pline cu păduri. Venind căldura, oamenii ies la „iarbă verde”, gândindu-se că este mai relaxant în natură, însă nu se gândesc și cum această escapadă liniștitoare afectează mediul înconjurător: lasă în urma lor gunoaie, aprind focul cu lemne din pădure, poluează fonic și deranjează viețuitoarele. Deși sunt interzise, oamenii continuă să facă aceste lucruri în locuri neamenajate pentru astfel de activități.

Aș mai dori să vorbesc și despre defrișările pădurilor din lume, în special din țara noastră. Din articolele citite pe Internet și din ce am văzut la televizor, am observat că multe tăieri de pădure au loc în mod ilegal, chiar și în ariile protejate. Pădurile noastre sunt tăiate, urmând ca lemnul să fie exportat, nerămânând în țară, deoarece profitul este foarte mare. Acești oameni se gândesc doar la bani, nu și la consecințe.

Cred că a venit momentul să pun pe hârtie și lucruri pizitive, ce merită apreciate.

Tot mai des observ petiții pe rețelele de socializare în care lumea semnează pentru păduri noi. Apar și videoclipuri ce popularizează reînnoirea pădurilor, însă se înregistrează un target, de exemplu: 10 vizualizări înseamnă plantarea unui copac. Aceste activități întretin speranța în mai bine.

Acum, aș dori să închei în aceeași notă în care am început, amintindu-vă că natura reprezintă viață.

ECO-UL PĂDURII

Hîrjanu Andreea, clasa a VIII-a D

Școala Gimnazială „George Călinescu” – Onești

Profesor coordonator: Hahuie Monalisa

În zilele noastre, oamenilor nu le mai pasă de natură. Aruncă gunoaie peste tot, își spală mașinile în râuri, defrișează, poluează apele cu tot felul de combustibili, iar autoritățile din România sunt la fel de neglijente ca restul populației.

Deși toți ne dorim un mediu curat, ne dorim să vedem copaci, flori, iarbă, de ce toată lumea poluează? Nu putem răspunde la această întrebare, cum nu putem ști ce se află în mințile oamenilor. Din păcate, pentru a schimba mentalitatea unui om, trebuie să parcurgi un joc destul de complicat, mai ales când ai de convins miliarde de oameni să păstreze mediul curat.

Pădurea este, probabil, cea mai afectată zonă din mediul înconjurător. Apele îi sunt poluate, copacii îi sunt tăiați, animalele îi sunt omorâte, însă ea nu poate spune nimic. Nu poate cere ajutor, nu poate face nimic pentru a se apăra de cruzimea oamenilor. De aceea, noi trebuie să venim în ajutorul ei. Dar cum? Câțiva oameni nu pot schimba lumea dacă nu primesc ajutor din partea întregii populații, nu îi pot educa pe cei care nu au acces la informație. În câteva cuvinte, este extrem de greu să aduci o schimbare în această lume.

Mulți oameni îți râd în nas, îți vorbesc urât, poate chiar te rănesc atunci când îi indemni să nu își arunce ambalajele sau țișările în pădure, așa că de ce ai mai încerca să ajuți pădurea când știi că te duci acasă rănit? O ajuți pentru că îți pasă de ea, o ajuți pentru că, uneori, îi auzi plânsul când tot ce îi este drag dispare și te emoționezi. Te gândești la viitor: oare ce se va alege de copiii copiilor noștri? Cum va ajunge planeta noastră să arate fără pădurile ei frumoase și dese? Este greu să îți imaginezi un asemenea scenariu, tocmai de aceea trebuie să luăm măsuri, trebuie să ne mobilizăm și să începem de la cel mai simplu lucru: să educăm elevii că nu este bine ce se întâmplă cu planeta noastră și să îi rugăm să-și îndemne părinții să nu își mai arunce resturile în pădure.

O altă soluție de a face oamenii să nu mai polueze sau să defrișeze pădurea este să punem niște paznici la poalele dealurilor sau ale munților, poate în felul acesta problemele se vor diminua. De asemenea, cei care defrișează ilegal ar trebui să fie taxați cu amenzi foarte mari sau chiar arestați.

În concluzie, este dificil să convingi lumea să protejeze natura, deoarece oamenii nu vor să accepte realitatea, însă pădurea merită să fie ocrotită.

ECOUL PĂDURII

Blăgoiu Simina, clasa a VII-a B

Școala Gimnazială „George Călinescu” – Onești

Profesor coordonator: Hahue Monalisa

Cu toții știm ce este pădurea. Pare un lucru așa de banal, dar nimeni nu s-a gândit vreodată să privească dincolo de aparențe și să sape mai adânc, pentru că nu totul e ce pare a fi în lumea aceasta.

Nimeni nu se gândește că munții pot fi mai mult decât niște bolovani mari sau că lacurile pot fi mai mult decât niște băltoace, nici măcar că pădurea poate fi mai mult decât o grupare de arbori ce oferă adăpost unor animale.

În trecut, cum intrai în pădure, simțeai aerul curat. Puritatea aceasta nu se mai simte astăzi. Cum ni se scurg nouă anii, așa se scurge și frumusețea pădurii. Omul, creatură superioară doar în plan teoretic, nu face diferența între necesitate și dorința cu iz de lăcomie.

Suntem așa de ocupați cu problemele cotidiene, cu afacerile, lăcomia și goana după avere, încât uităm să oprim exportul frumuseții, vinderea copacilor, vânarea animalelor. Încet-încet, distrugem pădurea și, odată cu ea, toate șansele noastre de a ne schimba în bine.

Haideți să ne trezim la realitate și să ne oprim din a distruge pădurea, din a curma cu bună știință viața a mii de animale! Acestea mor din cauza fabricilor și a uzinelor noastre, din cauza gunoaielor pe care le aruncăm la întâmplare. Cel mai rău lucru e că realizăm că distrugem vieți cu fiecare pet și cu fiecare ambalaj pe care îl aruncăm în pădure, însă nu vrem să ne schimbăm.

Pădurea poate fi privită în multe feluri. Poate fi templul creativității sau arma tristeții. Fiecare percepe pădurea altfel, dar toți îi văd frumusețea. Dacă abuzăm de această frumusețe a pădurii, s-ar putea să o facem chiar noi să dispară.

Formăm o generație egoistă și lipsită de compasiune, în loc să prețuim ce avem, distrugem crezând că devenim mai puternici și nu le dăm generațiilor următoare șansa de a se bucura de frumusețea naturii. Ne place să trăim clipa și obișnuim să dăm vina pe alții, nu recunoaștem că din vina noastră nu mai sunt animale, nu mai putem respira cum trebuie, nu mai știm ce înseamnă aer curat și iarbă verde. Pur și simplu nu vrem să acceptăm că distrugem natura cu bună știință și nu ne gândim că în scurt timp o să ne distrugem și pe noi.

Loc sacru, pădurea ne oferă totul, iar noi nu îi oferim nimic. Ne place să ne batem joc de ceea ce e frumos. Nu mai apreciem simplitatea. Credem că timpul petrecut în pădure este pierdere de vreme, preferând să stăm închiși între patru pereți, fiind sclavii tehnologiei, care ne-a dezumanizat.

Haideți să gândim înainte să acționăm și să nu ne mai mințim că e bine când de fapt nu este! Nu e greu să ne aplecăm să luăm un bidon de jos ori să plantăm un copac. Chiar dacă ni se pare pierdere de vreme, mai târziu va conta fiecare gest. Să deschidem bine ochii și să ne gândim că le răpim copiilor noștri șansa de a trăi într-un mediu curat și de a se bucura de verdele pădurii!

Fii tu schimbarea pe care vrei să o vezi în lume! Spune STOP poluării acum!

AURUL VERDE

Neagu Daria, clasa a VII-a B
Școala Gimnazială „George Călinescu” – Onești
Profesor coordonator: Hahuie Monalisa

Pădurea, acest colț de natură, învie în fiecare primăvară cu și mai multă putere sub razele calde ale soarelui. Ramurile copacilor se îmbracă în verdele crud al frunzelor și împodobesc pădurea care devine plină de culoare și lumină. Cântecele suave ale păsărilor înveselește atmosfera și oferă farmec întregului peisaj.

Dacă știi cum să ascuți pădurea, ea are multe de povestit. Vântul care adie ușor printre crengile copacilor șoptește povestea pădurii în toate cele patru anotimpuri, de la primăvara când pădurea reînvie, până la iarna când pădurea pare adormită.

Încă din cele mai vechi timpuri, oamenii au folosit lemnul copacilor din pădure drept combustibil și ca material pentru a confecționa diferite obiecte. Fructele și florile multor plante din pădure se folosesc la ceaiuri sau pentru obținerea unor medicamente. Alte fructe se consumă proaspete sau în siropuri și dulcețuri. Animalele care sunt vâdate reprezintă o sursă de hrană, iar blana lor se folosește în industria textilă. Pădurea este o componentă a mediului pe care trebuie să învățăm să o ascultăm.

În miezul zilei, în pădure începe un concert susținut de cântăreții care poposesc pe crengile copacilor. Veverițele aleargă de la o scorbură la alta, adunând provizii pentru iarnă. Albinele, fluturii, buburuzele zboară din floare în floare, dansând parcă pe cântecele păsărilor care dau culoare și glas pădurii. Pârâul care trece prin inima pădurii vine și el să completeze tabloul sonor al acestui colț de natură. Animalele sălbatice din codru – vulpi, căprioare, urși, iepurași – aleargă neîncetat pentru procurarea hranei, iar seara se pot auzi lupii urlând.

Pădurea de o frumusețe încântătoare te îmbie să petreci cât mai mult timp în mijlocul ei. Glasul ei te îndeamnă la visare și îi inspiră pe scriitori. Codrul reprezintă imaginea unui colț din natură plin de lumină, culoare și farmec inefabil.

Acest „aur verde” trebuie protejat și îngrijit, aceasta fiind datoria fiecăruia dintre noi. Fiecare om poate contribui la protejarea și la regenerarea pădurilor. Fiecare poate ocroti cuiburile păsărilor și vizuinile animalelor. Fiecare poate arunca deșeurile în locurile special amenajate.

Să ocrotim pădurea, pentru că ea reprezintă sănătatea noastră!

PĂDUREA, CASA NOASTRĂ

Drug Ana-Maria, clasa a VII-a B
Școala Gimnazială „George Călinescu” – Onești
Profesor coordonator: Hahuie Monalisa

Prin ECO înțelegem protejarea mediului înconjurător, dar este mai mult decât atât. ECO este armonia dintre casă și mediul înconjurător. Eu înțeleg prin acest lucru că omul este una cu natura și că pădurea ne-ar putea fi casă.

Cred că pădurea nu este doar un loc în care cresc copacii, este casa a sute de specii de animale și de plante. Pădurea nu este doar a noastră sau a animalelor care trăiesc în ea, este a tuturor și trebuie să o păstrăm curată, adică să nu mai aruncăm gunoaiile pe jos, ci în spațiile amenajate pentru deșeuri, să o protejăm fiindcă ea este un dar de la strămoșii noștri, pe care trebuie să-l transmitem, la rândul nostru, urmașilor noștri.

Pădurea ocupa o mare parte din glob înainte ca aceasta să fie tăiată pentru ca oamenii să-și încălzească locuințele cu trupurile copacilor. Pentru ca pădurea să existe și în viitor, suntem datori să ne găsim alte mijloace de încălzire. Poate că acum nu realizăm pericolul ascuns într-un fapt aparent inofensiv, dar tăierea unui copac echivalează cu lipsa oxigenului pentru câteva secunde.

Pădurile din țara noastră sunt unice, având o frumusețe desprinsă din basme. Au arbori care trăiesc de sute de ani și încă poartă splendoarea de la început, au plante vindecătoare și animale pe care în alte țări le poți vedea doar la grădina zoologică.

Uneori aruncăm vina asupra autorităților, dar suntem liberi să plantăm unul sau mai mulți copaci oriunde și oricând, iar dacă am planta mai mulți arbori, nu ar mai exista inundații sau încălzire globală.

În ultimii ani, s-au amenajat rezervații naturale menite să salveze pădurile amenințate de poluare și defrișare. În lipsa acestor rezervații naturale, multe specii de plante și de animale ar fi dispărut deja. Oricum, multe sunt pe cale de dispariție, din păcate.

În concluzie, trebuie să luăm mai multe măsuri de protejare și de conservare a pădurilor, conștientizând beneficiile pe care ni le oferă, cel mai important fiind oxigenul indispensabil vieții.

ȘOAPTA PĂDURII

Răduca Maria, clasa a VIII-a

Școala Gimnazială Lunca Priporului, Nehoiu, Buzău

Profesor coordonator: Stochița Elena

Pădurea, muza tuturor scriitorilor, este descrisă de contemplatorii literari ca o întindere nesfârșită de mister, căreia i se oferă adesea viața pentru a se evidenția comuniunea strânsă a omului cu aceasta.

Dominată de verdele smaraldului, îmbinat uneori cu câte o pată de culoare argintie, arămie sau aurie, pădurea rămâne veșnic tânără și neplecată în fața primejdiilor. Puterea cu care străpunge bolta cerească și neclintirea cu care apără sătucurile îi creează o imagine impunătoare, de poveste.

Pădurea este prima care simte mângâierea zorilor de zi, așteptând în desigururi lumina binecuvântată a soarelui. Totodată, este prima care percepe fiorul întunericului și ultima care închide mireașa albă a nopții, pentru a-i oferi din nou sceptorului de foc șansa să lumineze.

Peste ani, a fost și va fi trâmbița care anunță schimbarea anotimpurilor prin tonurile de vestimentație care prevestesc primăveri cu ghiocei sau ierni cu flori de gheață în ramele de sticlă ale istoriei.

Sintagma „colț de rai”, de-a cărei existență a auzit întreaga lume, se potrivește sobrietății pădurii, fiindcă acest loc oferă liniște, armonie, aer proaspăt și alinare. Din exterior, pădurea se înfățișează a fi monotonă, însă odată pătruns în interior, ea începe să îți șoptească povești, fiind ajutată de glasul necuvântătoarelor și de vocea blândă a vântului.

Oceanul infinit al păcii care se întruchipează înaintea oamenilor în plină zi se transformă brusc într-un ecou răsunător și înspăimântător al viețuitoarelor sălbatice în timpul nopții. Adierea caldă a curenților de aer se transformă într-o sărutare de gheață trimisă de regina nopții, iar într-un final pădurea se contopește în magia singurătății, până când lumina se întrepătrunde din nou printre crengile pomilor. Atmosfera capătă culoare, iar pădurea te cheamă încă o dată, să i te destăinuie pentru ca ea să te învăluie în sentimente puternice de pace.

Codrul este refugiul inimilor frânte ale poezilor și o mamă pentru fiecare viețuitoare care aparține libertății. Magia acestuia ajunge să fie simțită de către mulți, însă e înțeleasă doar de cei care creează la rândul lor lumi feerice.

ȘOAPTA PĂDURII

Dragomir Marina-Mirabela, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Lunca Priporului, Nehoiu, Buzău
Profesor coordonator: Stochița Elena

Pădurea este o zână dulce și iubitoare, un ecou al cântecului îngerilor sătui de gălăgia și de răutatea omenească; un izvor al înțelepciunii și al prospețimii ce oferă izvoare reci cu apă pură și proaspătă de munte.

Este un loc plin de viață și de vietăți nevinovate și neștiutoare ce sunt ținute în sânul codrului în care vântul răcoros te învârte și te răsuțește, fiind hipnotizat și pășind agale printre copaci după bunul său plac. Ierburile sălbatice cu miros mentolat de munte, foșnetul frunzelor din copaci și trilul melodios al păsărelelor intensifică hipnoza și împreună te poartă pe cărarea curbată, alcătuită din pământ bătătorit de copitele căprioarelor, posibil speriate de altă necuvântătoare. Zumzetul dinamic anunță că în acest loc nu este loc de odihnă.

Copacii sunt adesea sacrificați pentru scrierea propriului nume, dar ei nu se supără... ne așteaptă la fel de cald și frumos ca de fiecare dată. Aerul plin de viață îți însuflețește firea și o readuce la nivel de energie fără griji, chiar și pentru un moment. Luminișul pare rai și simți brusc că ești copil, că vrei să alergi desculț cu părul în vânt și sufletul plin la maximum de bucurie. Două secunde de ai sta cu ochii închiși și de ai asculta susurul izvorașului ce încearcă să îți șoptească cântecul pădurii, câștigi un premiu nevăzut, dar semnificativ pentru ascultarea de care ai dat dovadă.

Orice picătură de rouă spală frunzele verzi ale plantelor și ale copacilor, reflectând razele jucăușe ale soarelui spre pământul maroniu ce este gata să adopte noi vietăți mici și neștiutoare.

Ziua alunecă cu pași repezi peste pădure, învelind-o cu mantia cenușie a nopții ce urmează să vină. Formele copacilor accentuează spaima nopții, scoțându-i la iveală latura înfricoșătoare.

Pădurea este o ființă fără de grai, dar care are în ea toată însuflețirea lumii. Cea mai bătrână și cea mai înțeleaptă de când Pământul dăinuie și singura ce nu își va striga durerea, ci doar o va șopti...

VESELA NATURĂ

Manolescu Eduard, clasa a VI-a
Școala Gimnazială Vrănești, Argeș
Profesor coordonator: Nistor Monica

Anul s-a împodobit cu o nouă primăvară. În primele ore ale dimineții razele timide ale soarelui își fac apariția printre coroanele bogate ale arborilor.

Pădurea umedă este tăcută, dar de sub covorul de frunze moarte se ivesc primii ghiocei. Tot primăvara a presărat petice de pământ fără zăpadă și a trezit la viață întreaga natură. Cerul senin e îmbătat de razele curate ale soarelui, iar iarba, fragedă ca un bebeluș abia născut, începe să se strângă în mici pâlcuri.

Bogăția de plante face să existe și animale, insecte și păsări. Fluturii, de un negru frumos, catifelat, zboară mai ales prin poieni și la marginea pădurii. Zâna cu rochie de ghiocei și toporași valsează la mișcările vântului. Un firicel de vânt dulce și mângâietor, precum mâna mamei, se strecoară printre razele de lumină. Gâzele somnoroase au ieșit din ascunzători, prin pădure vezi strălucind gingașe flori, iar albinele galbene și pufoase adună polenul strălucitor și deretică prin stup.

Primăvara a ales pentru lacuri și râuri un albastru strălucitor și transparent. Acum ea a pictat cu un verde aprins natura și sub copaci a pus multe feluri de flori.

După ce a luminat și încălzit toată suflarea, soarele s-a dus la culcare. Seara, luna plutește prin văzduhul albastrui ca o corabie rotundă de aur, iar stelele strălucitoare își reflectă lumina translucidă în apa cristalină a lacurilor de munte, pe malul opus, câmpia părând să se întindă la infinit. Se pare că primăvara a stăpânit natura, chiar tot pământul.

Câtă frumusețe, armonie, viață și veselie ne-aduce natura și prea frumoasa primăvară!

TRISTEȚEA PĂDURII

Ionescu Adrian, clasa a VIII-a B
Școala Gimnazială Nr. 195, București
Profesor coordonator: Giușcă Simona

Într-o duminică însorită de vară, m-am hotărât să merg câteva ore în afara orașului. M-am sculat devreme și am plecat spre Pădurea Băneasa. Eram fericit că voi scăpa de aglomerația, căldura și aerul sufocant din București. Dar călătoria mea de weekend în inima pădurii avea să mă întristeze și să-mi pună multe semne de întrebare.

M-am apropiat cu bucurie de oaza de verdeață și mă simțeam fericit. Răcoarea din jur și aerul proaspăt îmi mângâiau sufletul și parcă vântul ce adia voia să-mi spună ceva. Am închis ochii și vântul mi-a șoptit toată tristețea pădurii: „Voi, oamenii, omorâți sufletul naturii... Dați foc la ogoare și flăcările mistuie totul în cale, omoară pomii, florile, iarba, vietățile... Rupeți crengi, călcați florile în picioare, vânați animalele, aruncați gunoaie peste tot... Nu vă dați seama că distrugeți natura și, odată cu ea, veți avea și voi o viață mai scurtă? E adevărat, ea nu poate vorbi, dar eu, vântul, pot duce șoaptele pădurii până în sufletele oamenilor. Opriți-vă până când nu e prea târziu! Eu, vântul sunt ecoul vieții, sunt adierea speranței reînvierii naturii...”

Am tresărit și pe obraz au început să-mi cadă lacrimi. Mă simțeam vinovat pentru tot ce făcuseră semenii mei și eram neputincios... Nu eram decât un copil care iubește natura și vietățile dăruite de Dumnezeu...

M-am așezat jos, la umbra unui tei, care scutura ploi de flori peste mine și credeam că am adormit și visez. După o clipă de tăcere, am auzit din nou un glas ca o boare ușoară: „Băiatule, sunt sigur că mă auzi și vei face ceva pentru prietena mea cu suflet verde, pădurea...”

Am deschis ochii și parcă m-am trezit dintr-un vis urât. Vântul se oprise, acum nu se mai auzeau decât cântecele păsărilor. Crengile parcă se aplecau spre mine și mă mângâiau cu frunzele mătăsoase, florile parcă îmi zâmbeau și copacii parcă voiau să mă îmbrățișeze... Parcă mă implorau să fac ceva să alung tristețea pădurii...

Am plecat spre casă trist și îngândurat și m-am hotărât ca din clasa a IX-a să devin voluntar și să mă înscriu într-o asociație ecologistă. Doar așa voi putea face mai mult pentru natură și voi încerca să alung „tristețea” din sufletul verde al pădurii copilăriei mele...

Atunci am primit o lecție de viață și am început să cred că, pentru a schimba ceva în jurul tău, trebuie să începi cu tine.

ECOLOGIA PĂDURILOR

Pal Arianna, clasa a VI-a B
Colegiul Național „Moise Nicoară”, Arad
Profesor coordonator: Durnea Ancuța

Pădurea este ecosistemul unei familii de copaci și al altor viețuitoare precum urșii sau veverițele. Priveliștea e una care te lasă cu gura căscată și o admiri până se face prea frig să te mai uiți la ea. Plantele trăiesc într-o armonie perfectă, protejându-se una pe alta, ca și frunza unui copac care apără o floare când plouă. Animalele trăiesc unul pentru altul. Vulpea nu ar trăi fără un iepuraș sau un șoricel care ar potoli-o puțin la stomac. Totuși, plantele ajută animalele la fel de mult: ce îi place unui urs, mura sau zmeura...

Oxigenul curat emanat de copaci este respirat de nările noastre fine, care ajunge să ne curețe plămâni de tot aerul poluat de oraș. Mulți oameni nu înțeleg asta și aplică pentru defrișarea pădurilor și lăsarea fără casă a miilor de organisme inocente, care nu ar vrea răul pentru om. Igiena pădurii este factorul care le supără pe bietele viețuitoare. Când mă murdăresc pe tricou, regret. Când arunc un deșeu în acest ecosistem, pătez „tricoul” pădurii, care regretă. Dar noi nu regretăm niciun pic. Măcar nu mai trebuie să cărăm nimic.

Familia de copaci este, să zic, familia mea. În vremurile astea aș striga: Mamă, tată, nu plecați! Și cât aș vrea să nu-i tăiați, să nu mai defrișați atât. Gândește-te la al tău copil, fiind ucis în plină zi. Te-ar durea mai mult decât când ai fi ucis tu. Sau într-o zi, să te invităm la noi acasă, aici, în pădure, să facem un grătar, iar tu ne-ai arde pădurea, casa noastră. Și-un puiete ar zice că sunt doar doruri mai aprinse și vise noi ce vin. Să avem această casă cum era înainte, divin.

Defrișările sunt tăierile copacilor excesiv practicate de oameni pentru avantajul lor. Mobila, hârtia, construcțiile sunt foarte importante. Am uitat aerul în spate? Aerul mi se pare cel mai important. Defrișările cauzează și multe altele, inundații și alunecări de teren? Nu e nimic, doar nu ne pasă nouă de viața organismelor din pădure. Dispariția multor specii de animale și plante? Oricum putem mânca găina hrănită cu hormoni de creștere și plantele stropite din grădina românilor. Dacă nu au fost duse în alte țări străine.

Oricum, când va ajunge poluarea mai mare ca marea, atunci se va realiza ca s-a desăvârșit cu artă cea mai mare natură. Moartă. Și oamenii își vor dea seama ce greșală au comis și nimeni nu va mai putea da înapoi ce e deja finalizat. Și o să admire „splendorile” naturii și nu o să se sature de fum. Sfârșit de drum... omul trece, înfășurat în fum, cu o aberație a naturii. Țipând o pasăre și un pom: „Doamne, scăpă-ne de om!”

ECOUL PĂDURII – UN MISTER

Patko Antonia, clasa a VI-a A
Colegiul Național „Moise Nicoară”, Arad
Profesor coordonator: Durnea Ancuța

Pădurea, cuvânt magic ce cuprinde în adâncul său un întreg univers format din arbori ce freamătă, iar auzul îi percepe ca pe un râu, de locuri tainice fragmentate de cerbi și căprioare, de urși și veverițe, dar și de înaripate pe care rareori le vezi, dar pe care încerci să le identifici după sunete.

Loc de basm, unde odinioară păseau spiriduși și zâne care aveau haine din petale de margarete ori ghiocci, iar roua dimineții era purtată de razele fine ale luminii, pădurea stârnește în sufletul meu un ecou ce declanșează imagini, sunete, mirosuri. În fața ochilor, ori de câte ori rostesc cuvântul „pădure”, retina îmi este inundată de un verde crud, de arborii ca niște falnici soldați care străpung cu înălțimea lor bolta cerească.

Soarele își face apariția în toată splendoarea lui, învăluind cu razele sale calde întreaga natură. Puterile te părăsesc și te retragi cu pași mici la umbra copacilor, unde ești ferit de arșița zilei, iar privirea se ridică către cer, iar vântul domol îți usucă sudoarea frunții. Setea supărătoare se potolește atunci când îți scufunzi căușul palmelor în apa rece a izvoarelor cristaline. Urechea le percepe și un somn lin se așterne peste toată ființa omenească și îți lași trupul trudit să se afunde în ierburile înmiresmate.

Pe cer se ridică luna, care țese cărări luminoase în întunericul pădurii. Și așa se întâmplă ori de câte ori pășești pe tărâmul de poveste al pădurii: fie toamnă, fie iarnă, fie vară, fie primăvară. Pădurea te vrăjește la fel, indiferent de straietele pe care le lasă anotimpurile asupra sa.

Tu, omule, te întorci acasă de fiecare dată, purtând un dor ce are un singur nume și anume acela este: pădurea.